

Helena Meripaasi

Pystykorvatalvi

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Copyright © Helena Meripaasi ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-43687-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

1.

Yöllä oli satanut lisää lunta. Koko metsä oli valkoinen. Puut olivat huurteessa, kuusien oksilla lepäsi paksu lumipeite ja kivet näyttivät pehmeiltä tyynyiltä. Oli aivan hiljaista, edes lintujen ääniä ei kuulunut. Metsän keskellä aukiolla oli lunta melkein polveen saakka, mutta se ei haitannut. Metsässä tuntui aina siltä, että oli tullut kotiin.

Kaisla rakasti talvea ja lunta kuten Kashmirin, hänen pieni tuuheaturkkinen pystykorvansa. Nytkin se pyörähteli innoissaan Kaislan jaloissa ja napsi lunta suuhunsa. Päästyään ison laakean kiven luo Kaisla kaivoi pähkinäpussin taskustaan, pyyhki enimmät lumet kiven päältä ja kaatoi siihen kasan pähkinöitä. Hän oli murskannut pähkinät, jotta pienempienkin lintujen olisi helpompi syödä. Kashmir nousi takajaloilleen kerjäämään ja

pyörähti ympäri etutassut ilmassa, vaikka se tiesi, että tarjolla oli vain pähkinöitä.

Kaisla rämpi lumessa takaisin metsän reunaan ja jäi odottamaan. Ei kestänyt kuin hetki, kun ensimmäinen lintu pyrähti syömään. Se oli sini-tiainen, kuten Kaisla oli arvannutkin. Se oli aika kesy, ehkä sen voisi saada lopulta houkuteltua syömään jopa kädestä. Välillä Kaisla juttelikin sille. Pian sinitiaisen seuraksi lennähti talitinttejä ja mustarastas. Kaisla vilkaisi koiraansa: sen kuulo ja hajuaisti olivat niin tarkat, että se huomasi useimmat metsän eläimet paljon Kaislaa aikaisemmin. Mutta nyt Kashmir keskittyi kieriskelemään lumessa, joten lähistöllä ei luultavasti ollut oravia tai rusakoita ketusta puhumattakaan. Niitäkin Kaisla oli täällä joskus nähnyt vilaukselta.

”Täällä sinä et ole koskaan yksin”, äiti oli sanonut, silloin kun hän oli vielä jaksanut kulkea metsässä. Ja se oli totta, metsä oli täynnä puita, kasveja ja eläimiä, ja siellä kulkeminen rauhoitti Kaislaa. Joskus hänestä tuntui kuin äitikin olisi

ollut mukana, kulkenut hänen vierellään, näkymättömänä mutta läsnä.

Kaisla vilkaisi kelloa ja huokaisi. Oli aika palata aamupalalle. Kun hän käveli polkua takaisin, hän jäi hetkeksi seisomaan mäen päälle: sieltä näkyi kotitalon katto. Vaikka ei se hänen oikea kotinsa ollut. Se oli isän, isän uuden vaimon Johannan, Nooan ja Joonan koti. Ei hänen ja Kashmirin.

Metsäkin oli paljon enemmän heidän kotinsa kuin tuo ruma ruskea talo, jossa hän joutui nyt Kashmirin kanssa asumaan.

Huokaisten Kaisla lähti laskeutumaan mäkeä Kashmir kannoillaan.

Kashmir pysähtyi hetkeksi kuulostelemaan jotain eikä Kaisla voinut olla jälleen kerran ihastelematta koiran kauneutta: sen punertavanruskea turkki hehkui kaikissa syksyn väreissä, sen ilme oli valpas ja kettumainen, se oli ryhdikäs ja kantoi tuuheaa häntäänsä kieppinä selän päällä. Sitä ihastelivat monet ohikulkijatkin, ja Kaislan oli helppo olla ylpeä koirastaan.

Kashmir oli hänen paras ystävänsä eikä Kaisla pystynyt kuvittelemaan elämää ilman koiraansa. Nyt kun äitiä ei enää ollut, hänellä oli vain Kashmir.

2.

Isla paiskoi tavaroita muuttolaatikoihin. Hän oli niin vihainen ja pettynyt, että olisi halunnut kiljua ääneen. Mutta hän ei kiljuisi, saati itkisi. Isänsäkään takia, sillä tämä oli yhtä kurjaa isällekin: tyhjyyttään kaikuvat huoneet, lattioilla hujan hajan lojuvat tavarat, autiot koiratarhat pihalla, Jokke, joka haukahteli levottomasti pyöriessään isän kannoilla, kun tämä lastasi tavaroita autoon. Kaikki muistutti siitä kamalasta päivästä, jolloin äiti oli muuttanut pois ja vienyt kaikki heidän koiransa mukanaan, ja Isla, isä ja isän jämtlanninpystykorva Jokke olivat jääneet vanhaan kotitaloon kolmistaan.

Pari viikkoa äidin muuton jälkeen isä oli päättänyt, että hekin muuttaisivat: Helsinkiin, josta isä oli saanut uuden työpaikan. Pienen etsiskelyn

jälkeen isä oli löytänyt heille sieltä asunnon, josta olisi kävelymatka Islan uuteen kouluun.

Olihan isä tosin sitä ennen kysynyt Islalta, olisiko hän halunnut jäädä asumaan heidän vanhaan kotitaloonsa Porvooseen, mutta hetken mietittyään Isla oli tajunnut, ettei hän enää halunnut. Jäädä taloon, josta äidin ja koirien lähdön jälkeen oli tullut tyhjä ja hiljainen. Tuijottamaan pihan tyhjiä koiratarhoja, muistelemaan miten Hippi oli herättänyt hänet joka aamu laskemalla kuononsa hänen tyynylleen ja puhautelemalla colliemaisen vienosti hänen korvaansa. Miten pentujen huoneesta oli kuulunut aamuisin kaamea kiljunta. Miten vanha Dessa oli kanniskellut ruokakuppiaan mukanaan koko päivän välipalojen toivossa, ja shibat olivat kiipeilleet nojatuolien selkänojilla kuin kissat.

Kaikki se oli mennyttä, koska äiti oli ottanut kaikki koirat mukaansa. Hänen kennelinsähän se on, isä oli sanonut, eikä kukaan välittänyt mitään siitä, että Isla oli ollut pienestä saakka mukana äidin koiranäyttelyreissuilla, istunut pentulaatikossa leikkimässä pentujen kanssa, harjannut

ja kammannut ja ruokkinut ja lenkittänyt koiria. Ne olivat olleet hänen ystäviään, melkein kuin sisaruksia, joita hänellä ei ollut. Hänen päivänsä olivat täyttyneet koirien kanssa puuhailuista. Ja nyt jäljellä ei ollut mitään.

Siksi hänestä tuntui, että äiti oli vienyt puolet hänestäkin mukanaan. Äiti oli mutissut jotain sen suuntaista, että Isla oli aina tervetullut käymään ja ehkä jossain vaiheessa voisi muuttaakin hänen ja Kimmon luokse. Mutta sitä Isla ei todellakaan aikonut tehdä. Äiti oli hylännyt heidät ja Isla pitäisi isän puolia. Äidin ja Kimmon luokse Jyväskylään hän ei muuttaisi, mutta ei myöskään halunnut jäädä Porvooseen.

Vaikka lähteminen tuntui haikealta ja hirveältä, jääminen olisi ollut vielä pahempaa. Hän ei antaisi äidille sitä iloa, että he kaksi kököttäisivät täällä surkeina kuin hylätyt kesäkissat. Niinpä Isla oli suostunut isän ehdotukseen Helsinkiin muutosta.

Muutaman ensimmäisen viikon Isla tosin oli toivonut, että äiti olisi muuttanut mielensä ja tajunnut, mitä oikein oli tullut tehneeksi, mutta

vähitellen toivo hiipui. Äidillä oli nyt uusi elämänsä Jyväskylässä Kimmon kanssa, eikä hän palaisi takaisin. Eikä Isla antaisi sitä hänelle koskaan anteeksi.

Isla kuuli, miten isä kolisteli alakerrassa kantessaan laatikoita pakettiautoon, jonka naapurin Lasse oli heille muuttoa varten lainannut. Tapa, jolla isä paiskoi pahvilaatikoita autoon kertoi että hän oli yhtä raivoissaan kuin Islakin. Äidistä ei ollut juuri puhuttu, vaikka Isla tiesi isän hoitaneen jotain raha-asioita puhelimesta äidin kanssa. Itse hän ei ollut vastannut äidin soittoihin tai viesteihin mitään. Hänellä ei ollut äidille mitään sanottavaa.

Islan huone oli melkein tyhjä. Vanha sänky, jonka jalvoja joku heidän koiristaan oli pentuna järsinyt, saisi jäädä, samoin kulunut vihreä läksypöytä, isä oli luvannut ostaa hänelle uudet. Iso kehystetty valokuva Hipistä, upeasta pitkäkarvaisesta colliesta, oli yhä seinällä, sen Isla pakkasi mukaan, vaikka kuvan katsominen tekikin kipeää.